

[Henry Christensen.]

virke dæmpende på pris- og efterspørgsels-siden, det andet at stimulere produktion og beskæftigelse, særlig med henblik på eksporten. Efter gennemførelsen af pris- og avance-stoploven er det åbenbart, at forhøjelsen af momsen og begrænsningen af stigningen i statens budget med 600 mill. kr. er de to hovedhjørneste i denne politik. Forhøjelsen af momsen har, som det klart fremgår, direkte sammenhæng med, at det mod regeringens og mod venstres ønske ikke lykkedes at begrænse omfanget af de falske indkomststigninger.

Et led i den pris- og efterspørgselsdæmpende politik er også resultatet af landbrugets og regeringens forhandlinger med henblik på udskydelse af de prisforhøjelser, som omkostningsudviklingen ellers berettiger landbruget til. Det ligger klart, at landbruget skal skadesløsholdes herfor, men jeg vil gerne understrege den tak, som statsministeren forleden rettede til landbruget. Jeg vil gerne som noget afgørende føje til, at princippet om afregning til landbruget for den del af produktionen, der går til hjemmemarkedet, på grundlag af den gældende hjemmemarkedsordning i øvrigt er uanfægtet.

Til den løbende aktuelle debat om landbrugets forhold vil jeg gerne sige, at dele af den aktuelle debat efter min opfattelse tager meget let på de store erhvervsmæssige og menneskelige problemer, der er knyttet til disse års omstillings- og ventetid. Selv om den ene side af vanskelighederne her udspringer af tekniske ændringer, så er den anden og afgørende side i disse år, at landbruget lukkes ude fra sine markeder og rammes af andre landes restriktions- og subsidiepolitik. At tale om en afvikling af hjemmemarkedsordningerne og om, at det ville genskabe frie og liberale forhold, er derfor ikke rimeligt. Det ville blot lade andre landes øjeblikkelige restriktionspolitik slå igenem også på det danske hjemmemarked.

Den anden side af regeringens politik — og den lægger venstre særlig vægt på — er en række led i en positiv erhvervsindsats, så fremgangslinjen i produktion, beskæftigelse og reel indtjening snarest kan genoptages. Det drejer sig først og fremmest om lempelse af kreditpolitikken over en række fronter, om en afvikling eller begrænsning af

obligationsrationeringen for erhvervsvirksomhederne og især for dem, der her i landet eller udlandet skal ud i konkurrencen med andre landes virksomheder, om en gradvis rentesænkning, om kapitaltilførsel til industri, håndværk og landbrug, om forbedrede og produktionsfremmende afskrivningsregler og om en klar stimulans til den private opsparing.

Det er naturligvis oppositionens ret at have sin tvivl om nytten og rigtigheden af denne økonomiske politik. Jeg har nu lyst til at citere et enkelt udsnit fra mange af de meddelelser, der er kommet i de seneste dage om bedømmelsen i erhvervslivet af den politik, der er indledt, en bedømmelse, der bestemt ikke falder sammen med den bedømmelse, hr. J. O. Krag og hr. Per Hækkerup anlagde. Jeg vil gerne have lov til at citere lidt af, hvad B. T.s børsmedarbejder så sent som i dag har skrevet i det pågældende blad. Han skriver her:

„Det sker meget sjældent, at køberne på Københavns børs i den grad viser sin tillid til en regerings evner til at sanere økonomien, som det er sket gennem den sidste halvanden måneds tid. Nye købere til obligationer og aktier strømmer dagligt til, og kurserne må bydes i vejret.

Obligationsmarkedet kunne også på onsdagsbørsen mønstre nye købsordrer, der langt oversteg det udbudte salgsmateriale. Kurserne blev på stribe budt op med nye stigninger på et kvart point, og Nationalbanken måtte på ny træde til som sælger af obligationer for at holde stigningerne i den takt, den ønsker.“

Hvis man læser videre, vil man kun yderligere blive bestyrket i, at det er en ændret, en helt ændret situation, der her er tilvejebragt, og jeg anser det for noget meget afgørende, at den økonomiske politik, der nu er lagt frem, så tydeligt, som tilfældet ganske åbenbart er, om ikke hos socialdemokratiet eller de socialistiske oppositionspartier, så ude blandt befolkningen, ude i erhvervslivet, ude, hvor økonomien skal trives, så ganske åbenbart vinder den tillid, som har været savnet alt for længe.

Jeg vil også gerne sige, at det er naturligvis socialdemokratiets og de øvrige socialistiske partiers fulde parlamentariske ret at kritisere en regering og dens politik, men jeg vil som hr. Haunstrup Clemmensen gen-